

V polovině května jsem zhlédla výstavu malé sakrální architektury kladského pomezí, nazvanou Boží mlýny, již jsem vnímala jako vynikající připomenutí významu zdejší krajiny, překračující politologicko-historickou rovinu.

Každý kraj má svou vlastní paměť, již je třeba neustále připomínat. Napomáhá to navazovat vztahy s regionem v identifikačním smyslu, kdy každý takový prostor představuje individuální neopakovatelnost prožitků spojených s autenticitou našeho žití. Tato vazba k místu, kde žijeme, souvisí s naší odpovědností za kulturní bohatství, jehož součástí jsou bezesporu také stavební díla, včetně sakrálních, bez ohledu na jejich velikost a význam.

Výstavy podobného zaměření vedou k poznání specifčnosti tohoto regionu a upozorňují na znaky odlišující je od regionů jiných. A snad nejoriginálnějším znakem oblasti, již u nás nazýváme kladské pomezí, bylo ignorování hranic, které byly pro obyvatele míst na jejich obou stranách vlastně vždy jen pomyslné. Na tuto vzájemnou blízkost se nelze jen odvolávat, je třeba ji dále rozvíjet a obohacovat.

Jedním z významných projevů této snahy je podle mého názoru i výstava Boží mlýny autora prof. Tadeusze Fitycha. S ohledem na autorovu erudici, ale nesporně i u vědomí zájmu, jaký výstava dosud vzbudila mezi zájemci o historii a kulturu, jsem přesvědčená, že si zaslouží větší publicitu prostřednictvím instalace v dalších českých i polských místech. Pokud bych měla vyslovit svůj názor v souvislosti se zamýšlenou žádostí o finanční podporu této výstavy, domnívám se, že přiznání takové podpory by v žádném případě nebylo plýtváním finančních prostředků určených na veřejné účely, ale naopak by bylo velmi žádoucí.

PhDr. Eva Koudelková, Ph. D.,

vysokoškolská učitelka (Fakulta přírodovědně-humanitní a pedagogická Technické univerzity v Liberci) a nakladatelka (Nakladatelství Bor, Liberec)

V Liberci 24. května 2009